

томството, какъв урок, какъв пример за нас, братя емигранти! Шепа решителни млади момци, без никаква революционна организация, без никакви средства, презрени и гонени - момци, кои претърпяха сичко за една благородна свята цел - минаха Дунава и с живо свидетелство показаха какви съкровища се крият в душата на българина... Наистина, голяма душевна сила трябва да има човек за да може каза: "Ние си достигнахме целта, защото измираме, а вие още не сте, защото сте живи!"... А това трябва да го каже всеки, който мре за свободата на отечеството; това го казаха с примера си нашите въстаници в 1868 г. под войводите Хаджи Димитра и Стефан Караджа.

Тези мъченици на свободата, що измряха с усмивка на уста, бяха наши приятели, наши братя; с тях деляхме скръб и радост, смях и сълзи; с тях седяхме на бедна и богата трапеза и разговаряхме за съдбата на нашето потъпкано отечество... с тях деляхме сичко, само смъртта и свободата не можахме с тях да разделим! Затова елате, братя, да ги споменем с добра и свята памет за нази и славна за нашия злочестен народ!

След четите на 1867 г. под войводството на Панайота, Дяда Желя и Филип Тотя, чети, които бяха само явление на знаменития мемоар който като галванически ток мина през сърцето на народа и възбуди нервите му - съвсем последователно на другата година трябваше да се начне движението със сичка сериозност и сички средства, що можеха да се разполагат в онова благоприятно време, кога Кандия тънеше в кърви и със секи куршум хвърляше и залъка от устата си, а Гърция точеше сабя, Румъния и Сръбско запретваха ръкави...

Дойде пролетта на 1868 и на хиляди юнаци закипя кръвта, хиляди бяха готови да идат да измрат за свобода и в две недели да вдигнат всичкия народ на оръжие! Всеки продаваше ми-